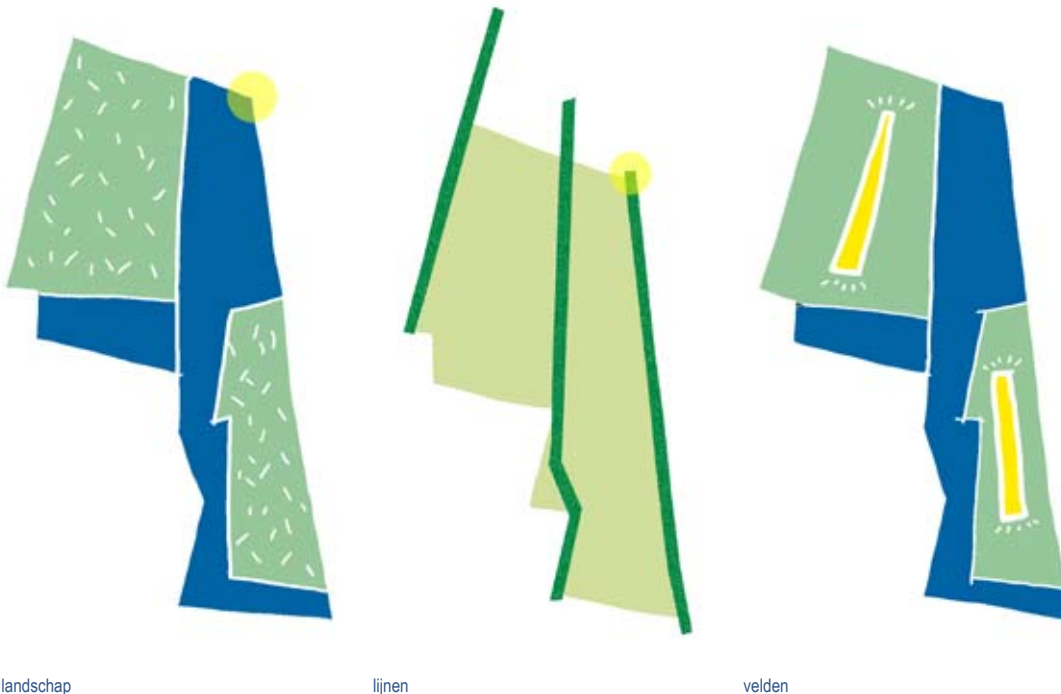

Drive-under:

autovrij wonen
in een parkachtige
omgeving

Drive-under: autovrij wonen in een parkachtige omgeving

landschap

lijnen

velden

Drive-under is een studie naar een woonwijk, waarin de voor de Nederlandse wooncultuur zo kenmerkende alomtegenwoordige auto tot een absoluut minimum is beperkt. Het beoogde resultaat is een woongemeenschap waarin de auto schijnbaar niet aanwezig is. Dit concept biedt veel ruimte aan het landschap. Een vernieuwende strategie die landelijk wonen combineert met de behoeften van de mobiele burger van vandaag de dag.

Extra ruimte zonder auto's

De auto legt een grote claim op de woonomgeving. Behalve de fysieke ruimte die in beslag wordt genomen door straten en parkeerplaatsen, zijn er ook veel visuele aspecten die de woonomgeving ontsieren. Neem bijvoorbeeld de vele verkeersborden, verkeerslichten en verkeersdrempels. Daarnaast beïnvloedt het de veiligheid op straat voor onder andere spelende kinderen. Deze negatieve aspecten in de woonwijk waren het uitgangspunt om een plan te maken met als thema autovrij wonen. Dit thema heeft een aantal belangrijke consequenties. Als de auto uit de straat wordt gemeden, vervalt ook het nut van de toegangstraat die wat maat en schaal betreft op de auto is toegesneden. De ruimte die normaal gebruikt wordt voor de straat en parkeerplaatsen kan een andere functie krijgen. Dit heeft een weerslag op de woontypologie en -omgeving. Bovendien levert het veel ruimte op, ruimte die aan het landschap kan worden toegeschreven om een bijzonder en duurzaam woon-leefgebied te creëren.

Landschappelijke basis

Ingeklemd tussen enerzijds de Waterakkers met verschillende zuiveringsbekken en -velden en anderzijds het open landelijke gebied Lage Vucht, biedt het

facet routing

facet routing auto's

facet landschap

facet middengebied

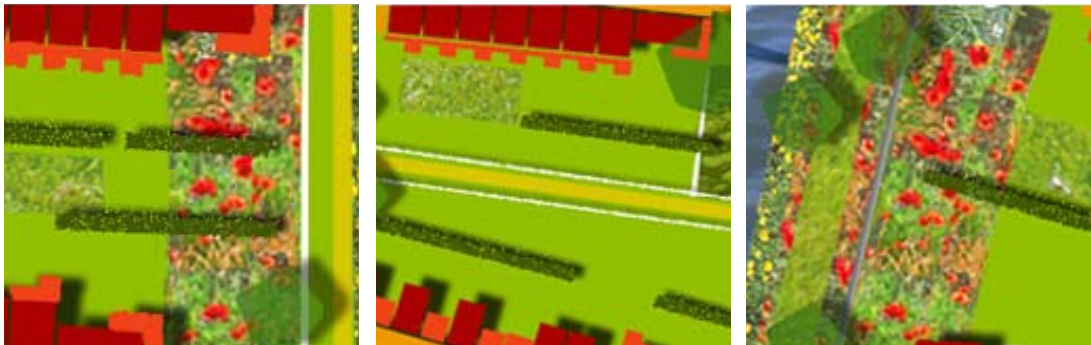
facet woonschepen

landschap karakteristieke elementen die in het stedenbouwkundig ontwerp van de Stadsdonken zijn ingezet. Zo staat het kwelgebied centraal in het plan. In natte tijden ligt dit gebied er drassig bij en wordt het bijna een plas. In drogere periodes is het kwelgebied toegankelijker en is vooral door de vegetatie zichtbaar dat men zich in een nat landschap bevindt. De kwelvelden en de randen van open water worden ruig ingericht en zijn daarmee geschikt voor extensief gebruik. Ze maken ook onderdeel uit van het watersysteem. De afvoer van het regenwater vindt plaats door open goten langs de rijwegen. De drogere en gecultiveerde ruimtes variëren in gebruik en veranderen in de tijd met name door de beplanting van beeld.

Dit bijzondere landschap en het autovrije uitgangspunt leiden tot een bijzonder stedenbouwkundig profiel. In plaats van het traditionele profiel van voortuintje-trottoir-parkeerstrook-rijbaan-parkeerstrook-trottoir-voortuintje met bijbehorende breedtes, worden de bouwblokken naar elkaar toe geschoven. Het worden langgerekte woonschepen die door het groene landschap trekken. Om dit beeld zo min mogelijk te verstoren, kan onder de woonschepen geparkeerd worden en worden de entrees van de woningen boven het maaiveld getild. Op de eerste verdieping ontstaat zo een woonstraat.

Het gevolg van het uitgangspunt is dat naast de gebruikelijke profielen ook de traditionele, grondgebonden achtertuinen verdwijnen. Deze worden vervangen door riante, private buitenruimtes binnen het woonschip. Patio's, tussen- of zijtuinen, loggia's, balkons of dakterrassen creëren een optimale relatie tussen de woning en het omringende landschap. Hierdoor kan bovendien een gedifferentieerde woontypologie ontstaan. Deze lijnstructuur maakt dat de woonschepen vrij in het

Drive-under: autovrij wonen in een parkachtige omgeving

landschap staan. Het landschap loopt door van gevel tot gevel en krijgt meer ruimte als in een traditionele opbouw. De bestaande landschappelijke waarden kunnen zo worden beschermd en een duurzaam landschap kan verder worden ontwikkeld.

Met dit beeld voor ogen is er bewust voor gekozen om de lijnstructuur van woonschepen en de rijwegen niet te versterken met bomenrijen. In plaats van deze klassieke benadering is een compositie van boomgroepen samengesteld die het woongebied een parkachtige uitstraling geeft. Solitair of in kleine groepen staan de bomen zowel in de gecultiveerde delen en het kwelgebied als aan de randen en dijken van het plangebied. De specifieke groeiomstandigheden en de bodemopbouw bepalen de variatie aan boomsoorten. Er worden kleine bomen aangeplant en flinke, grote die de eerste groep bewoners het gevoel geven in een volwassen landschap te leven.